

Súd: Okresný súd Čadca
Spisová značka: 4Cpr/2/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5313203032
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Plichtíková
ECLI: ECLI:SK:OSCA:2015:5313203032.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Č a d c a sudkyňou JUDr. Annou Plichtíkovou v právnej veci navrhovateľa U., P..D..G., Q. XXX, I.: XX XXX XXX, zast. JUDr. Zuzanou Baloghovou, advokátkou so sídlom Madačova 7, Ružomberok, proti odporkyni L.. F. T., D.. R., M.. XX.XX.XXXX, Q. Č. XXX, Č. v konaní o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru takto

rozhodol:

I. Súd u r č u j e , že okamžité skončenie pracovného pomeru odporkyne podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce zo dňa 14.02.2013, doručené navrhovateľovi dňa 01.03.2013, j e n e p l a t n é.

II. Návrh na určenie, že pracovný pomer odporkyne u navrhovateľa trvá naďalej, z a m i e t a.

III. Žiadny z účastníkov konania n e m á p r á v o na náhradu trov konania.

IV. Odporkyňa j e p o v i n á zaplatiť Slovenskej republike na účet Okresného súdu v Čadci titulom súdneho poplatku za návrh sumu 99,50 € v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Dňa 28.3.2013 navrhovateľ ako zamestnávateľ podal návrh proti odporkyni ako pracovníčke. Žiadal, aby súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce zo dňa 14.2.2013, ktoré odporkyňa doručila navrhovateľovi dňa 1.3.2013, je neplatné. Zároveň v druhom výroku rozsudochného návrhu navrhovateľ žiadal určiť, že pracovný pomer odporkyne k navrhovateľovi trvá naďalej a odporkyňa je povinná vykonávať prácu u navrhovateľa. Žiadal priznať náhradu trov konania. Pripojil potvrdenie o zaplatení mzdy na čl. 9 spisu, výpoveď - okamžité rozviazanie pracovného pomeru tvoriace predmet sporu na čl. 10 spisu, z ktorého obsahu je zrejmé, že odporkyňa okamžite rozviazala pracovný pomer z toho dôvodu, že podľa pracovnej zmluvy jej mal navrhovateľ zaplatiť mzdu za mesiac december 2012 do 15.1.2013. Peniaze mal odporkyni zaplatiť na účet, v súlade s pracovnou zmluvou. Výplatu za december 2012 nezaplatil ani v náhrade stanovenej lehote 15 dní podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. V uvedenej lehote mzda na účte pripísaná nebola. Ďalším dôvodom okamžitého rozviazania pracovného pomeru podľa odporkyne bolo, že jej neboli vydané stravné lístky za rok 2011, rok 2012, v decembri 2011 a v januári 2012 boli nevhodné podmienky na vykonávanie zdravotnej starostlivosti, a to opakované výpadky elektrickej energie, opakované výpadky kúrenia.

Dňa 26.6.2013 navrhovateľ doručil okamžité rozviazanie pracovného pomeru zo strany odporkyne z totožného dôvodu pre nezaplatenie mzdy za december 2012 ani v zákonnej, ani v náhradnej lehote 15 dní, pričom každá z uvedených rozviazaní pracovného pomeru bola doplnená navyše o ďalšie dôvody rozviazania pracovného pomeru.

Na čl. 17 spisu je okamžité rozviazanie pracovného pomeru podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z uvedeného dôvodu zo dňa 1.2.2013, navrhovateľovi doručené dňa 7.2.2013. Návrh na určenie neplatnosti okamžitého rozviazania pracovného pomeru bol Okresnému súdu v Čadci doručený dňa 28.3.2013 o 12.00 hod. a je vedený pod sp. zn. 10Cpr/1/2013.

Na čl. 18 spisu je okamžité rozviazanie pracovného pomeru podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce zo dňa 1.2.2013, doručené na odbor zdravotníctva Žilinského samosprávneho kraja. Návrh na určenie neplatnosti tohto rozviazania pracovného pomeru bol doručený Okresnému súdu v Čadci dňa 28.3.2013 o 12.00 hod. a je vedený pod sp. zn. 5Cpr/2/2013.

Na čl. 10 a na čl. 19 spisu je okamžité rozviazanie pracovného pomeru podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce zo dňa 14.2.2013, navrhovateľovi doručené dňa 1.3.2013. Návrh na určenie neplatnosti tohto rozviazania pracovného pomeru bol doručený Okresnému súdu v Čadci dňa 28.3.2013 o 12.15 hod. a je vedený pod sp. zn. 4Cpr/2/2013 (úradný záznam čl. 22 spisu).

Prekážka skôr začatého konania - prekážka litispendencie podľa § 83 OSP v nadväznosti na § 104 ods. 1 OSP je neodstrániteľnou prekážkou postupu konania, ku ktorej je povinný súd prihliadať v ktoromkoľvek štádiu konania z úradnej moci. Úlohou súdu bolo prioritne posúdiť, či v daných prípadoch nejde o totožné veci, totožné výpovede a v nadväznosti na to, či nie je daná prekážka litispendencie, ktorá by podľa § 83 OSP a § 104 ods. 1 OSP bránila súdu v ďalšom konaní a rozhodovaní.

Z uvedených dôvodom uznesením č.k. 4Cpr/2/2013-38 zo dňa 19.11.2013 ustálil, že ide o totožné veci, pretože ide o totožný okruh účastníkov konania, totožnú výpoveď - okamžité rozviazanie pracovného pomeru, z totožného dôvodu podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, že navrhovateľ nezaplatil odporkyňu mzdu za mesiac december 2012 v lehote splatnosti stanovenej v pracovnej zmluve, ani v náhradne stanovenej lehote podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Základný výpovedný dôvod je vo všetkých troch prípadoch totožný, navyiac uvedené výpovedné dôvody sú rozdielne. Keďže totožná vec 4Cpr/2/2013 napadla neskôr ako predchádzajúce totožné spory vedené pod sp. zn. 10Cpr/1/2013, 5Cpr/2/2013, súd v nadväznosti na § 103, § 104 ods. 1 OSP, § 83 OSP konanie zastavil pre prekážku už začatého konania, ktorá mu bráni vo veci konať a rozhodnúť. Proti uzneseniu podal odvolanie navrhovateľ. Odporkyňa bola po celý čas nečinná, nevyjadrila sa k odvolaniu, ani k návrhu. Uznesením č.k. 7Copr/2/2014-50 zo dňa 30.6.2014 odvolací súd zrušil uznesenie prvostupňového súdu a vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie. Podľa § 226 OSP sa súd cítil byť viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Odvolací súd uviedol, že ide o tri rôzne právne úkony, ktorými sa odporkyňa snažila skončiť pracovný pomer u navrhovateľa. Skutočnosť, že v nich uvádzala rovnaký dôvod ukončenia pracovného pomeru, nezakladá ešte totožnosť týchto úkonov, resp. nevytvára z nich jeden úkon. Podľa názoru odvolacieho súdu z pripojených troch úkonov tvoriacich súčasť spisu 4Cpr/2/2013, ani z úradného záznamu na čl. 22 spisu nevyplýva, že by išlo iba o jeden prejav vôle odporkyne. Preto neexistuje prekážka začatého konania ako neodstrániteľný nedostatok podmienky konania a neexistuje dôvod pre zastavenie konania v tejto veci.

Z uvedených dôvodov súd konal a vo veci rozhodol.

Z procesného hľadiska návrh bol podaný dňa 28.3.2013, odporkyňa sa nevyjadrila po celý čas, ani ku dňu rozhodnutia 26.2.2015, teda za dobu 2 rokov bola nečinná. Počas doby 2 rokov neprodukovala vlastné vyjadrenie, ani si nezvolila právneho zástupcu, prostredníctvom ktorého mohla konať. Súd vytýčil pojednávanie dňa 16.10.2013 na deň 19.11.2013. Predvolanie prevzala odporkyňa dňa 5.11.2013. V príčinnej súvislosti s vytýčeným termínom pojednávania doručila dňa 19.11.2013 (čl. 28) žiadosť o odročenie pojednávania zo závažných zdravotných dôvodov. Pripojila doklad o práceneschopnosti na čl. 29 spisu od L.. T. Č. o závažnom odbornom internom vyšetrení, ktoré odporkyňa znemožňuje zúčastniť sa súdneho pojednávania. Toto odborné vyjadrenie však nebolo do takej miery konkretizované, aby mohlo byť preskúmané z hľadiska jeho vierohodnosti a dodržania ustanovenia § 119 OSP navrhovateľom, súdom, príp. za pomoci revízneho lekára sociálnej poisťovne, resp. úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Keďže išlo o prvú žiadosť o odročenie pojednávania zo zdravotných dôvodov, súd pojednávanie odročil. K tomu treba podotknúť, že odporkyňa neuviedla vo svojej žiadosti o odročenie pojednávania mailovú alebo inú kontaktnú adresu, na ktorú by jej súd mohol odročenie pojednávania oznámiť. Bolo jej oznámené na čl. 31 spisu prostredníctvom T.. F., ktorý ju zastupuje v iných totožných sporoch. Napriek uvedenému od roku 2013 do roku 2015 odporkyňa neuviedla kontaktnú

mailovú adresu, resp. telefónne číslo pre účely postupu podľa § 119 OSP. V tomto smere produkoval navrhovateľ tvrdenie na čl. 33 spisu, kde uviedol, že odporkyňa opakovane predkladá potvrdenia o práceneschopnosti. Potvrdenia predloží vždy pred termínom pojednávania. Tým dochádza k mareniu základného práva navrhovateľa a k hrubému sťažovaniu postupu konania. Navrhovateľ namietol, že uplynula doba 10 mesiacov a nebolo vytyčené ani jediné pojednávanie. Podľa § 100 ods. 1 OSP je povinný súd pokračovať aj bez procesných návrhov účastníkov konania, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Navrhovateľ trval na tom, aby súd vyžiadal stanovisko lekára v nadväznosti na dôvody podľa § 119 OSP a taktiež, aby súd vytyčil termín pojednávania. Po rozhodnutí odvolacieho súdu súd vytyčil dňa 16.1.2015 termín pojednávania na deň 26.2.2015. Odporkyňa prevzala termín 28.1.2015. Do 26.2.2015 mala k dispozícii lehotu takmer 1 mesiac na to, aby sa vyjadrila k návrhu, resp. aby si zabezpečila právneho zástupcu. K návrhu sa nevyjadrila, právneho zástupcu si nezabezpečila. V príčinnej súvislosti s vytyčeným termínom pojednávania na deň 26.2.2015 opakovane jeden deň pred pojednávaním dňa 25.2.2015 o 13.40 hod. doručila súdu ospravedlnenie a žiadosť o odročenie pojednávania z naliehavých zdravotných dôvodov. Pripojila potvrdenie lekára L. Y. A., z ktorého vyplýva, že pacientka bez ohrozenia zdravia nie je schopná zúčastniť sa súdneho pojednávania dňa 26.2.2015, pričom z výmenného listu vyplýva, že potvrdenie bolo vydané dňa 24.2.2015. Je pripojený doklad o práceneschopnosti od 25.2.2015. Opakovane z potvrdenia lekára nevyplýva, o aký druh ochorenia ide vzhľadom k tomu, že ani súd, ani účastník konania nemusí mať odborné znalosti na to, aby posúdil podľa dokladu o práceneschopnosti diagnózu vo vzťahu k tvrdeniu, že odporkyňa nie je schopná bez ohrozenia života sa dostať na pojednávanie. V takom prípade obidve potvrdenia je potrebné vyhodnotiť ako nepreskúmateľné a potvrdenia, u ktorých nie je možné bez ďalšieho postupu cez revízneho lekára sociálnej poisťovne, resp. úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou zistiť vierohodnosť a objektivitu tam uvedených tvrdení. Odporkyňa opakovane neuviedla v žiadosti o odročenie pojednávania mailovú adresu, resp. telefonický kontakt, aby súd v súlade s § 119 OSP jej mohol oznámiť, že jej žiadosti o odročenie pojednávania nevyhovuje a pojednávanie neodročuje. Súd nepostupoval tak, ako v prvom prípade, kedy doručil takéto oznámenie T. F., ktorý zastupuje odporkyňu v iných sporoch. Napriek časovému odstupe 2 rokov odporkyňa nedoručila do súdneho spisu plnú moc T. T. F., ani iného právneho zástupcu a neuviedla ani svoju mailovú adresu, resp. svoj telefonický kontakt. Z OSP vyplývajú povinnosti nielen pre súd, ale aj pre účastníkov konania, teda aj pre odporkyňu. Odporkyňa bola nečinná.

V nadväznosti na § 101 ods. 2 OSP, § 119 OSP a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 7Cdo/130/2012 zo dňa 24.4.2013 súd ustálil, že odporkyňa ako lekárka dvakrát v príčinnej súvislosti časovej s vytyčeným termínom pojednávania predložila dve lekárske potvrdenia od dvoch rôznych lekárov, kedy síce formálne je splnená podmienka podľa § 119 OSP s uvedením, že sa nemôže dostať na pojednávania bez ohrozenia zdravia a života, ale z hmotnoprávneho hľadiska je splnenie podmienky zo strany súdu nepreskúmateľné, rovnako zo strany účastníka konania, aj keď v doklade o práceneschopnosti je uvedená diagnóza pod číselným kódom. Podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR odporkyňa má právo byť prítomná osobne pri verejnom prerokovaní veci. Podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR navrhovateľ má právo, aby sa vec prejedнала bez zbytočných prietahov. Ústavné právo jedného účastníka konania nemožno vykladať na úkor ústavného práva druhého účastníka konania, pretože účastníci konania sú v uplatňovaní svojich práv rovní (článok 47 ods. 3 Ústavy SR). Súd má za to, že vytvoril odporkyňu po dobu 2 rokov predpoklady na to, aby sa minimálne v písomnej podobe k návrhu vyjadrila, resp. si zabezpečila právneho zástupcu. Nie je možné si ústavné právo odporkyne vykladať tak, že bude dlhodobo nečinná a tým bude ukracovať navrhovateľa v jeho ústavnom práve na bezprietahové konanie a rozhodnutie. Preto súd vo veci konal a rozhodol v neprítomnosti odporkyne. Vychádzal aj z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/130/2012 zo dňa 24.4.2013. Mal za to, že v nadväznosti na uvedené zákonné normy a Ústavu SR neodňal odporkyňu možnosť konať pred súdom. Vzhľadom k neurčitosti vyjadrenia obidvoch lekárov o ohrození života a zdravia potom nie je možné zo strany súdu ustáliť nielen pravdivosť týchto vyjadrení, ale aj ďalší procesný postup súdu. Nie je možné ustáliť, či uvedený závažný zdravotný stav odporkyne je trvalý a doživotný alebo akútny, jednorazový. V takom prípade by potom odporkyňa mohla pravidelne predkladať doklady o práceneschopnosti a došlo by k trvalému odňatiu práva navrhovateľa na bezprietahové konanie. Taktiež z týchto vyjadrení a ich neurčitosti nemohol súd ustáliť, či odporkyňa má výraznejšie problémy s mobilitou, ktoré by jej bránili účasti na súdnom pojednávaní, resp. či má alebo nemá vypísané vychádzky, ktoré by jej takúto účasť na pojednávaní umožnili. Z potvrdenia lekárov nevyplýva ani to, že by počas práceneschopnosti bola psychická dispozícia odporkyne obmedzená do takej miery, ktorá by jej neumožňovala brániť svoje práva minimálne v písomnej podobe formou vyjadrenia k návrhu a to po dobu 2 rokov od podania návrhu do rozhodnutia vo veci. O návrhu na odročenie pojednávania podľa § 101 ods. 2 OSP, §

119 OSP rozhoduje súd. O návrhu nerozhoduje účastník konania, resp. lekár. Odporkyňa žiadnym spôsobom nekonkretizovala zdravotný dôvod, ktorý jej bráni účasť na pojednávaní a to do tej miery, že nie je schopná bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania. Nebolo možné k rovnakému všeobecnému tvrdeniu lekára preskúmať pravdivosť tohto dôvodu súdom, ani navrhovateľom a z tohto dôvodu súd mal za to, že toto dôkazné bremeno vyplývajúce z § 119 OSP nebolo unesené zo strany odporkyne. Súd preto v nadväznosti na § 101 ods. 2 OSP a § 119 OSP nemohol preskúmať dôležitosť, závažnosť tvrdeného dôvodu a preskúmať, či zo strany odporkyne nedochádza k zámerným procesným obštrukciám sledujúcim nedôvodné predlžovanie konania a zvyšovanie s tým spojených trov konania. Ustanovenie § 119 OSP bolo zahrnuté do OSP práve z dôvodu, aby zákonom bolo vylúčené zámerné a nedôvodné predlžovanie konania a procesné obštrukcie. Z absentujúcich dôvodov na strane odporkyne a zo všeobecného neurčitého potvrdenia lekára tak súd nemohol ustáliť, do akej miery tvrdené závažné dôvody boli vážne svojou povahou znemožňujúcou každému účastníkovi občianskeho súdneho konania za rovnakých okolností účasť na súdnom pojednávaní, zároveň do akej miery boli tieto dôvody ospravedlniteľné, do akej miery boli tieto dôvody nepredvídateľné, do akej miery táto situácia bola neodvratiteľná, náhla, neumožňujúca odporkyni prijať opatrenie prekonávajúce príčinu neúčasti na pojednávaní. Vzhľadom k tomu, že dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná žiadosť neprítomného účastníka o odročenie pojednávania podľa § 101 ods. 2 OSP a § 119 OSP, súd posudzuje samostatne podľa okolností toho-ktorého prípadu, súd pojednávanie v tejto veci vykonal. Žiadosti o odročenie pojednávania nevyhoveli a pojednával v neprítomnosti odporkyne.

Pokiaľ ide o vec samú, súd vykonal dôkazy oboznámením písomného podania návrhu čl. 1 spisu, vyjadrenia navrhovateľa i právnej zástupkyne navrhovateľa na pojednávaní. Oboznámil výpis z obchodného registra navrhovateľa čl. 6 spisu a aktuálny výpis predložený na pojednávaní dňa 26.2.2015. Vykonal dokazovanie oboznámením pracovnej zmluvy čl. 8, potvrdenia o prevzatí mzdy za 12/2012 čl. 9, okamžitým rozviazaním pracovného pomeru zo dňa 14.2.2013 čl. 10, ostatnými okamžitými rozviazaniami pracovného pomeru čl. 16 - 19, výpoveďou z pracovného pomeru podľa § 61 Zákonníka práce zo dňa 4.6.2013, ktorá bola doručená navrhovateľovi dňa 6.6.2013, nachádza sa na čl. 20 súdneho spisu.

Pokiaľ ide o prvý rozsudochý návrh, predmetom bol návrh na určenie, že okamžité rozviazanie pracovného pomeru podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce zo dňa 14.2.2013, doručené navrhovateľovi dňa 1.3.2013, je neplatné. Pokiaľ ide o druhý rozsudochý návrh, navrhovateľ žiadal určiť, že pracovný pomer odporkyne k navrhovateľovi trvá i naďalej a odporkyňa je povinná naďalej vykonávať prácu u navrhovateľa.

Podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce zamestnanec môže pracovný pomer okamžite skončiť, ak zamestnávateľ mu nevyplatil mzdu, náhradu mzdy, cestovné náhrady, náhradu za pracovnú pohotovosť, náhradu príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca alebo ich časť do 15 dní po uplynutí ich splatnosti.

Podľa § 61 ods. 1 Zákonníka práce výpoveďou môže skončiť pracovný pomer zamestnávateľ i zamestnanec. Výpoveď musí byť písomná a doručená, inak je neplatná.

Podľa § 61 ods. 4 Zákonníka práce výpoveď, ktorá bola doručená druhému účastníkovi, možno odvolať len s jeho súhlasom. Odvolanie výpovede, ako aj súhlas s jej odvolaním treba urobiť písomne.

Podľa § 1 ods. 4 Zákonníka práce ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na tieto právne vzťahy všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 41 Občianskeho zákonníka ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

V nadväznosti na uvedené súd nepovažoval výpovedný dôvod vo výpovedi zo dňa 14.2.2013 čl. 10 spisu: „... neboli vydané stravné lístky za rok 2011, rok 2012, ďalej v decembri 2011, v januári 2012 boli nevhodné podmienky na vykonávanie zdravotnej starostlivosti, a to: opakované výpadky elektrickej energie, opakované výpadky kúrenia...“, za určitým spôsobom vymedzenú časť výpovedného dôvodu, ktorá by bola nezameniteľná s iným výpovedným dôvodom. V tejto časti výpovedného dôvodu nie je konkretizované ktoré mesiace, ktorého roka, odkedy, dakedy neboli vydané stravné lístky, v akej hodnote. Taktiež nie je konkretizované, v ktorom časovom období čo do uvedenia roku, mesiaca, dní, hodiny boli výpadky elektrickej energie, opakované výpadky kúrenia tak, aby to bolo zo strany súdu i zo strany zamestnávateľa preskúmateľné. Túto časť obsahu výpovede súd vyhodnotil ako neurčitú, nepreskúmateľnú, ako výpovedný dôvod, ktorý je za týchto okolností zameniteľný s inými výpovednými dôvodmi, zvlášť, keď odporkyňa podala tri okamžité rozviazania pracovného pomeru. Všetky tri sú okamžitými rozviazaniami pracovného pomeru podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. V tejto časti súd vyhodnotil výpoveď ako neplatnú pre neurčitosť, nepreskúmateľnosť a zameniteľnosť s inými výpovednými dôvodmi.

Predmetom určenia neplatnosti rozviazania pracovného pomeru tak ostal výpovedný dôvod výpovede zo dňa 14.2.2013, doručenej navrhovateľovi dňa 1.3.2013, ktorý súd považoval za určitý, preskúmateľný. Určitá, preskúmateľná časť výpovede - okamžitého rozviazania pracovného pomeru je tá, že navrhovateľ nevyplatil odporkyňi mzdu za mesiac december 2012 v súlade s pracovnou zmluvou v 15-dňovej lehote splatnosti na jej účet, ani v dodatočnej zákonnej 15-dňovej lehote podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce.

Z formálneho hľadiska je takto vymedzená časť okamžitého rozviazania pracovného pomeru platná. Je určitá, preskúmateľná súdom a nezameniteľná s iným výpovedným dôvodom. Okamžité rozviazanie pracovného pomeru je písomné (písomné podanie zo dňa 14.2.2013 na čl. 10 spisu), doručené navrhovateľovi dňa 1.3.2013, čo vyplýva z prezenčnej pečiatky na čl. 10 spisu. Pravosť podpisov potvrdil na pojednávaní konateľ navrhovateľa I.. N.. Tým mal súd splnené formálne podmienky platnosti okamžitého rozviazania pracovného pomeru zo dňa 14.2.2013, doručeného navrhovateľovi dňa 1.3.2013 na čl. 10 spisu podľa § 61 ods. 1 Zákonníka práce.

Okrem formálnych podmienok platnosti je potrebné skúmať, či v hmotnoprávnej rovine tvrdený výpovedný dôvod je pravdivý.

V nadväznosti na doručení pracovnú zmluvu odporkyne u navrhovateľa zo dňa 22.11.2011 čl. 8 spisu, bol povinný navrhovateľ vyplatiť odporkyňi spornú mzdu za mesiac december 2012 do 15. dňa nasledujúceho mesiaca január 2013 (bod 8 pracovnej zmluvy). Lehota podľa pracovnej zmluvy uplynula dňa 15.1.2013 márne. Navrhovateľ nepreukázal, že vyplatil odporkyňi mzdu v lehote splatnosti, ktorú s ňou dohodol v pracovnej zmluve. Porušenie tejto povinnosti zamestnávateľa sa stane zákonným dôvodom pre okamžité rozviazanie pracovného pomeru až pri splnení podmienok podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Bolo povinnosťou navrhovateľa preukázať, že odporkyňi vyplatil mzdu v lehote podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, teda do 15 dní po uplynutí splatnosti mzdy. Splatnosť mzdy podľa pracovnej zmluvy uplynula dňa 15.1.2013, 15-dňová lehota podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce uplynula dňa 30.1.2013. Navrhovateľ písomným potvrdením na čl. 9 spisu preukázal, že vyplatil odporkyňi mzdu za mesiac 12/2012 dňa 29.1.2013, teda pred uplynutím zákonnej lehoty podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Na listinnom dôkaze na čl. 9 spisu podľa tvrdenia navrhovateľa je pravý podpis I.. N. - konateľa navrhovateľa a odporkyne. Odporkyňi bol doručený návrh so všetkými listinnými dôkazmi a počas doby 2 rokov túto skutočnosť nespochybnila. Súd preto vychádzal zo záveru, že prevzala mzdu na mesiac 12/2012 pred uplynutím zákonnej lehoty podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. V hmotnoprávnej rovine nie je výpovedný dôvod podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce pravdivý. Na tejto skutočnosti nemení nič to, že mzdu prevzala do vlastných rúk a nie na účet, tak ako to bolo dohodnuté v pracovnej zmluve. Právne relevantná je tá skutočnosť, že odporkyňa mzdu prevzala a mzda sa nachádza v jej dispozícii. Nebol preto dôvod na podanie okamžitého rozviazania pracovného pomeru podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Tvrdený výpovedný dôvod je v hmotnoprávnej rovine nepravdivý. Z tohto dôvodu je okamžité rozviazanie pracovného pomeru odporkyňou zo dňa 14.2.2013, doručené navrhovateľovi dňa 1.3.2013, neplatné. V tejto časti súd vyhovel návrhu navrhovateľa. V nadväznosti na § 142 ods. 1 OSP v tejto časti bol navrhovateľ úspešným účastníkom konania.

Pokiaľ ide o druhú časť predmetu sporu, navrhovateľ v tejto časti predmetu sporu nebol úspešným účastníkom konania. Súd v tejto časti návrh zamietol ako nedôvodný. Súd vychádzal z ustanovenia § 154 ods. 1 OSP, podľa ktorého rozhodujúci je stav ku dňu rozhodovania súdu, teda ku dňu 26.2.2015. Predmetom sporu v druhej časti rozsudového návrhu bolo určenie, že pracovný pomer odporkyne k navrhovateľovi trvá naďalej a odporkyňa je povinná naďalej vykonávať prácu u navrhovateľa.

Predmetom dokazovania, okrem okamžitých rozviazaní pracovného pomeru podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce čl. 10, 17, 18, 19, vedenými pod sp. zn. 10Cpr/1/2013, 5Cpr/2/2013, 4Cpr/2/2013, je aj výpoveď z pracovného pomeru podľa § 61 Zákonníka práce zo dňa 4.6.2013, ktorá bola doručená navrhovateľovi dňa 6.6.2013. Prevzatie výpovede navrhovateľ na pojednávaní potvrdil. Nespochybnil podpis na prevzatí výpovede dňa 6.6.2013 na čl. 20 spisu. Na otázku súdu právna zástupkyňa navrhovateľa uviedla, že navrhovateľ čo do výpovede zo dňa 4.6.2013 na čl. 20 spisu nepodal na súd žalobu o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru výpoveďou podľa § 61 Zákonníka práce. Mal za to, že to nie je potrebné a právne relevantné vzhľadom k trom súbežným konaniam týkajúcim sa určenia neplatnosti okamžitého rozviazania pracovného pomeru.

Konajúci súd sa s týmto názorom právnej zástupkyne navrhovateľa nestotožnil.

Výpoveď odporkyne zo dňa 4.6.2013, doručená navrhovateľovi dňa 6.6.2013 na čl. 20 spisu, je z formálneho hľadiska v nadväznosti na § 61 ods. 1 Zákonníka práce platným právnym úkonom, je písomná, je navrhovateľovi doručená. V nadväznosti na § 61 ods. 4 Zákonníka práce odporkyňa túto výpoveď so súhlasom navrhovateľa neodvolala ku dňu rozhodovania súdu.

Podľa § 67 Zákonníka práce zamestnanec môže dať zamestnávateľovi výpoveď z akéhokoľvek dôvodu alebo bez uvedenia dôvodu.

Výpoveď zo dňa 4.6.2013, doručená navrhovateľovi dňa 6.6.2013, je výpoveďou bez uvedenia výpovedného dôvodu. Právnu kvalifikáciu, ktorú odporkyňa do výpovede uviedla, nie je viazaný ani zamestnávateľ, ani súd. Je preto právne irelevantné, že uviedla odporkyňa, že dáva výpoveď podľa § 61 Zákonníka práce. Právne relevantné je to, že ide o výpoveď bez uvedenia výpovedného dôvodu, teda výpoveď, ktorá zodpovedá právnej kvalifikácii podľa § 67 Zákonníka práce.

Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR 2Cdo/195/1997, SJ č. 3/1998 strana 65: Rozviazanie pracovného pomeru viacerými právnymi úkonmi sa posudzuje samostatne a samostatne tiež nastávajú ich právne účinky.

Z uvedeného dôvodu preto súd samostatne posúdil okamžité rozviazanie pracovného pomeru tvoriace predmet sporu 4Cpr/2/2013 a rozhodol, že okamžité rozviazanie pracovného pomeru odporkyňou zo dňa 14.2.2013, doručené navrhovateľovi dňa 1.3.2013, je neplatné.

Samostatne však súd musel posúdiť právne účinky výpovede bez uvedenia výpovedného dôvodu zo dňa 4.6.2013, doručenej navrhovateľovi dňa 6.6.2013 na čl. 20 spisu. Aj keď táto výpoveď nebola napadnutá žalobou o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru a netvorila predmet sporu vo veci 4Cpr/2/2013, súd vo vzťahu k druhému rozsudovému návrhu na určenie, že pracovný pomer odporkyne u navrhovateľa trvá naďalej a že odporkyňa je povinná u navrhovateľa naďalej pracovať, sa musel zaoberať v prejudiciálnej rovine aj otázkou platnosti výpovede na čl. 20 spisu a skutočnosťou, či ku dňu rozhodovania súdu, teda ku dňu 26.2.2015, pracovný pomer odporkyne trvá a či je povinná naďalej u navrhovateľa pracovať. Dospel k záveru, že takýto návrh navrhovateľa v druhom bode rozsudového návrhu je ku dňu rozhodovania súdu nedôvodný. Návrh v tejto časti zamietol.

Podľa § 77 Zákonníka práce neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou môže zamestnanec, ako aj zamestnávateľ uplatniť na súde najneskôr v lehote 2 mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť.

V nadväznosti na § 62 ods. 2 Zákonníka práce výpovedná lehota začala plynúť od 1.7.2013 a v nadväznosti na § 62 ods. 1 Zákonníka práce trvala 2 mesiace, teda uplynula dňa 31.8.2013.

Na pojednávanií navrhovateľ a právna zástupkyňa navrhovateľa uviedli, že ku dňu 26.2.2015 nepodali vo vzťahu k výpovedi zo dňa 4.6.2013, doručenej dňa 6.6.2013 (čl. 20), žalobu o určenie neplatnosti tejto výpovede. Súd preto ustálil, že pracovný pomer odporkyne u navrhovateľa bol platným spôsobom ukončený ku dňu 1.9.2013. Z toho dôvodu súd nemohol konštatovať, že pracovný pomer odporkyne u navrhovateľa trvá ku dňu rozhodnutia súdu, teda ku dňu 26.2.2015 a že odporkyňa je povinná naďalej u navrhovateľa pracovať. Povinnosť odporkyne pracovať u navrhovateľa zanikla ku dňu 1.9.2013 uplynutím výpovednej lehoty.

Súd sa nestotožnil s právnym posúdením právnej zástupkyne navrhovateľa, že je potrebné posúdiť neplatnosť rozviazania zo dňa 4.6.2013, doručenej dňa 6.6.2013 (čl. 20), prejudiciálnym spôsobom vo veci 4Cpr/2/2013. Podmienkou takého posúdenia neplatnosti výpovede je podanie návrhu na určenie neplatnosti výpovede podľa § 77 Zákonníka práce. Takýto návrh navrhovateľ nepodal. V prípade neplatnosti skončenia pracovného pomeru ide o relatívnu neplatnosť právneho úkonu, ktorej sa môže dovoliť len ten z účastníkov, ktorý je dôvodom neplatnosti postihnutý. Ide o výnimku zo zásady absolútnej neplatnosti právnych úkonov, z ktorej vychádza Zákonník práce. V prejudiciálnej rovine súd z úradnej moci posudzuje absolútnu neplatnosť právnych úkonov. Relatívnu neplatnosť právnych úkonov, v tomto prípade výpovede zo dňa 4.6.2013, doručenej dňa 6.6.2013, súd nemôže posudzovať v prejudiciálnej rovine bez vzneseného návrhu navrhovateľa na určenie neplatnosti tejto výpovede. Dvojmesačná lehota na uplatnenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru má prekluzívny, prepadný charakter. Po jej uplynutí nemožno neplatnosť skončenia pracovného pomeru napadnúť na súde. Preto konajúci súd vzhľadom k druhému rozsudovému návrhu mal právo z úradnej moci ustáliť, že navrhovateľovi uplynula prekluzívna lehota na podanie návrhu a je potrebné vychádzať zo zákonnej domnienky, že uplynutím výpovednej lehoty bol ukončený pracovný pomer odporkyne u navrhovateľa. Pri takomto posúdení však súd skúmal uplynutie prekluzívnej lehoty, uplynutie výpovednej lehoty, teda podmienky na splnenie zákonnej domnienky. Neskúmal platnosť výpovede zo dňa 4.6.2013, doručenej dňa 6.6.2013. Pri uplynutí prekluzívnej lehoty a uplynutí výpovednej lehoty vychádzal zo zákonnej domnienky, že pracovný pomer netrvá. Bol rozviazaný výpoveďou bez uvedenia dôvodu.

Na záver súd poukazuje na tú skutočnosť, že pri určení neplatnosti okamžitého rozviazania pracovného pomeru neskúmal naliehavý právny záujem na určení podľa § 80 písm. c) OSP, pretože naliehavý právny záujem je daný priamo zákonom, § 77 Zákonníka práce, ktorý stanovuje právo podať žalobu o určenie neplatnosti právneho úkonu. V nadväznosti na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 21Cdo/487/1999, PR 10/1999 strana 553-556, potom pri žalobách o neplatné skončenie pracovného pomeru neprichádza do úvahy skúmanie naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti právneho úkonu v nadväznosti na § 80 písm. c) OSP.

Celkový záver rozhodnutia súdu je taký, že okamžité rozviazanie pracovného pomeru odporkyňou zo dňa 14.2.2013, doručené navrhovateľovi dňa 1.3.2013, je neplatné, ale výpoveď odporkyne bez uvedenia výpovedného dôvodu zo dňa 4.6.2013, doručená navrhovateľovi dňa 6.6.2013 (čl. 20), je platná. Pracovný pomer odporkyne u navrhovateľa skončil uplynutím dňa 31.8.2013, teda ku dňu 1.9.2013.

Tým mal súd zároveň preukázané, že navrhovateľ bol úspešným účastníkom konania čo do prvého rozsudového návrhu, neúspešným účastníkom konania čo do druhého rozsudového návrhu.

Podľa § 142 ods. 2 OSP ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Súd vyslovil, že žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, pretože úspech a neúspech účastníkov konania bol približne rovnaký.

Podľa § 4 ods. 2 písm. d) poplatkového zákona navrhovateľ bol oslobodený od povinnosti platiť súdny poplatok za návrh.

Podľa § 2 ods. 2 poplatkového zákona súd zaviazal odporkyňu ako neúspešnú účastníčku konania zaplatiť súdny poplatok čo do prvého rozsudového návrhu vo výške 99,50 € Slovenskej republike na účet Okresného súdu v Čadci. Čo do druhého rozsudového návrhu však navrhovateľ bol zo zákona podľa § 4 ods. 2 písm. d) poplatkového zákona oslobodený od povinnosti platiť súdny poplatok za návrh,

pretože aj nárok na určenie, že pracovný pomer odporkyne trvá, je nárokom z neplatného ukončenia pracovného pomeru podľa § 77 a nasl. Zákonníka práce, na ktoré sa vzťahuje oslobodenie navrhovateľa podľa § 4 ods. 2 písm. d) poplatkového zákona: „V konaní o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru a pri uplatnení nárokov z neplatného rozviazania pracovného pomeru.“ V nadväznosti na § 2 ods. 2 poplatkového zákona čo do druhého rozsudového návrhu výsledok konania bol taký, že odporkyňa bola úspešnou účastníčkou konania, preto čo do druhého rozsudového návrhu ju súd nezaviazal zaplatiť súdny poplatok za návrh vo výške 99,50 €.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Žiline prostredníctvom Okresného súdu Čadca v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 205 ods. 1 O. s. p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom splnená dobrovoľne, je možné navrhnúť výkon rozhodnutia.